

BRZONOŽEC IN PUŠČICA

**Povest iz dobe, ko je Tekumze štel dvanajst let
Napisal Fric Steuben**

Prtljaga je bila pritrjena na drogove šotorov, ki so bili po dva in dva na desni in levi privezani ob sedla in so debelejši konci drseli po tleh. Za konjem so bili drogovi povezani s krepkimi jermeni. Na prtljagi so ždeli čisto majčkani otroci, tisti, ki še niso znali jahati.

še konje v vsem rodu, da lahko takoj tudi sami obvestijo vas o nevarnosti. Taki stražarji so na preži seveda le v vojnem času. Ali kaj se hoče, tu v Kentukiju pač večno traja vojna...

Jezdili so ves popoldan. Opoldne so nekoliko počivali, potem so spet nadaljevali pot. Ko se je pričelo mračiti,

Možje so jezdili na desni in levi strani vsega sprevoda. Fantiči so jezdili na svojih konjičkih, kjer jih je bila volja, samo ne spredaj.

Vse je bilo veselo razpoloženo, dekleta in žene so si prepevale po svoje. Psi so lajali. Tekumzejev gorski lev je nekoliko prihuljeno stopal ob fantičevi materi. Visoka trava je šumela v vetru.

Po daljši ježi so se pojavili prvi jezdeci od juga. Tekumze je pojasnil Gašperju, da so to stražarji našproti Čirokom. Prežijo daleč od taborišča po vrhovih, odkoder lahko od daleč nakrog gledajo po deželi. Podnevi se ne more količkaj večja truma sovražnikov izmakniti njihovim očem. Tisti trenutek, ko zagledajo sovražnika, je vas tudi že obveščena s pomočjo dima. Razen tega imajo stražarji najurnej-

še velel Kornstalk ustaviti. Sam je bil izbral prostor za taborišče. Že uro nato so spet stali šotori v preriji. Proti jugu jih je zakrival prijazen gozdček, v ostalem pa je vse taborišče počivalo v tihotni, uglobljeni dolinici.

Poglavar Kornstalk je bil že prej razposlal straže. Da, to je bil naporen dan. Gašper je to noč spal globoko in brez sanj.

★

Prvi dan na poti do novega taborišča je bil namreč jezdil tudi Gašper. Tekumzejev oče mu je resnično posodil ljubkega konjička. Lenka pa je morala pešačiti kakor ostala dekleta. Tega ni bila vajena in so jo noge hudo pekle. V Lenki je kar vrelo. Gašper je nekajkrat pojezdil ob njej in jo je dražil. Slednjič se je zadržala nad njim,

strahovito ga je okregala in zahtevala, da jo pusti v miru. Toda storila je to napačno. Ko je Tekumze opazil njeno jezo, je sočutno prijedzil k njej, da jo vpraša, kaj ji ni všeč. Verjela je njegovim sočutnim izrazom, tožila je, da je utrujena in se je hudovala nad Gašperjem. Tekumze jo je poslušal in govorila je vedno bolj vneto, pri tem pa ni pazila, da jo je Pevajoči glas, kakor se je imenovala sestra Malega lovca, vedno in vedno ščipala pod roko. Lenka se je v jezi tako razgovorila, da kar ni bilo kraja. In zdaj pa zdaj je pogledala navzgor k Tekumzeju, ki jo je s svojega konjička sočutno poslušal — menila je vsaj, da sočutno — in je na tihem že upala, da jo bo vendar povabil, naj še ona kake pol ure pojezdi.

Ko je za trenutek premolknila, je rekel Tekumze smrtno resnega obraza: — Sestrica »Skakajoči jeziček« trpi na hudi bolezn. Tekumze jo pojezdi zdaj bliskovito k čarovniku, da ji bo zdravilo, da se bo njen jeziček hitro pomiril...

Po teh besedah se je priklonil in že odbrzel. Lenka je pobledelela in zardelela, zamrmrala je nekatere besede, samo nekatere besede — in teh ne moremo tu ponoviti niti šepetaje. Kaj se hoče, Lenka je bila kmečko dekle, starši je niso razcartali in razvajali in nje jeziček se je pač sukal in sikal, kakor se mu je zahotelo.

In ko je Gašper spet na svojem ponosnem bojnem konjičku pribrazil mimo nje, je lahko čul nekaj ostrih zbadljivk. Zdajci se mu je nekoliko zasmilila in ji je ponudil svojega konjička. Tedaj pa se je ponosno zravnila:

— Bedak, ali misliš, da se sploh vsemem na takšno mrho, ki je križanec papagaja in slepiča.

Kakor da je zrasel iz zemlje, se je pojavil Tekumze poleg Gašperja, spet je napravil resen obraz, majal je zaskrbljeno z glavo in je žalostno rekel:

— Sestrici bo treba izdreti jezik, kajti je zelo hudo bolna...

Lenka je obema potepinoma prezirljivo pokazala hrbet.

Toda čez pol ure je že vse lepo pozabila. Te dni se je posebno oklenila Pojočega glasu. To je bilo nežno dekletce, svetlečih se, dolgih temnih las, njen glas pa je zvenel kakor zvonček. Bila je, kakor smo rekli sestra Malega lovca in se je z bratcem prav dobro razumela. Bratec in sestra sta bila ponosna drug na drugega. Pojoči glas je imela dve prijateljici. Prva se

je imenovala Kristal in je bila Kornstalkova hči, druga pa Oblačno nebo, iz šotora preprostega bojovnika. S temi tremi dekletci je bila Lenka že takoj prvi dan svojega bivanja v indijanski vasi sklenila trdno prijateljstvo. Takrat je bila še sama in skromna, skoraj boječa. Zato jo je razvedrila zaupljiva tolažljivost indijanskih deklet. Pa niso bile samo te tri ljubke z njo. Tudi ostala dekletca v rodu so ji bila v pomoč, kadar je le bilo treba. Lenka je brž spoznala, da je Pojoči glas isto med dekletci, kar je Tekumze med fantiči.

No, Lenka je bila sveže, krepko dekle. Kakor Gašper, je tudi ona morala v gozdnati ameriški samoti čvrsto pomagati staršem Indijanska dekletca so ji zatorej kmalu postala nekoliko dolgočasna. Bila so ji vse preveč nežna.

Zaradi tega je takole ob večerih kar požirala besede, ko je prišel Mali lovec v šotor in je pripovedoval, kaj vse je fantovska družba tisti dan uganjala in kako se je igrala. Vprašala je zdaj po tem, zdaj po onem, in Mali lovec je brž spoznal, da je Lenka tako rekoč pravcata strokovnjakinja v fantovskih igrah. Bila je vedno ponosna, kadar je čula da je Gašper zmagal. Pogostokrat pa je to ali ono reč kar omalovaževala.

Pojoči glas je imela v šotoru svojih staršev lasten šotorček, tako, kakor pač imajo bela dekleta svoje sobice, da se v njih igrajo s punčkami. Toda šotorček Pojočega glasu je bil tako velik, da so ona, njen bratec in Lenka lahko sedeli v njem. Bili so sicer malo bolj na tesnem, toda saj so se znali stisniti. V šotorčku je bilo polno usnjenih punčk, ležišč za punčke, torbic in še različne drobnarije. Punčkam, ki jih je Pojoči glas nekaj sama napravila, nekaj pa dobila od matere, je spet napravila nove otroške šotorčke, — skratka, to je bila cela vasica punčk, in vse to je bila last Pojočega glasu. Ta je bila blažena, ko je Lenka takoj prvi dan šla z njo in je živela v šotoru njenih staršev. Pojoči glas ni imela sestrice in se je zelo razveselila družice pri igranju.

Zvečer, preden so vsi legli k počitku, so ti trije otroci sedeli v šotorčku. Mali lovec je pripovedoval, deklici sta poslušali. In čim več je pripovedoval, tem bolj si je želela Lenka, da bi se udeleževala fantovskih iger.

(Dalje prihodnjič)

Manica :

Pes in mačka

Le redkokdaj opazimo, da sta si kuža in muca v prijateljstvu. A še tisto traja navadno le hip. Na splošno je pa med njima le sovraštvo.

Pravijo pa, da nekdanj ni bilo tako. Pes in mačka sta živela med seboj v prav takšnem razumevanju, kakor druge domače živali. Oba sta po svojih močeh služila gospodarju.

Ce tudi ju je gospodar gostil s hrano, ki je preostala družini, vendar sta si poleg tega oba iskala še drugih »ocvirkov«. Muca je na primer lovila in hrustala miši, a tudi kuža je včasih skočil za kakšnim mladim zajčkom ali piščancem in ga pospravil v svoj trebušček.

Nekoč pa, ko se poredni kuža spet požene za neboglenim piščančkom, ga gospodar pravočasno zgrabi in krepko strese za dolga ušesa:

»Kosmatinec grdi, požrešni! Če se še enkrat drzneš kaj takega, gorje til Dovolj dobiš jesti iz kuhinje!«

Pes cvileč zbeži v svojo utico in se tam globoko zamisli.

»Gospodar ima prav,« modruje sam pri sebi. »Da, hočem se poboljšati in pripravil bom k temu tudi prijateljico mačko.«

»Veš kaj muca,« reče potem skesano mački, »midva sva res velika nehvaležneža. Vkljub temu, da naju gospodar vedno zalaga z zadostno hrano, daviva nedolžne živali. To je grdo in neusmiljeno. Zato sem se odločil drugače. Nič več ne bom moril in se naslajal s sirovim mesom. Delaj odslej tako tudi ti, če hočeš, da ostaneva prijatelj!«

Mačka mu takoj obljubi. Ali dočim je pes v svojem sklepu krepko in nekako lahko vztrajal, je bilo mački sil-

no hudo, ko je zapazila miško in je ni smela ujeti in pohrustati. Zato je skušala najti priliko, ki bi ji pomagala ta sklep na lep način razveljaviti.

Bilo je nekega večera. Vsa družina je že trdno spala. Le pes in mačka sta še bdela in potihoma kramljala. Tedaj je tam ob vrtni ograji nekaj zahreščalo. Prikazal se je iz teme človek. Bil je nepridiprav, ki je nameraval vloviti in odnesti kar bi se dalo.

Pes privzdigne uhlje in že se z vso silo zaleti proti nepovabljenemu gostu. A tudi vlomilec je uren. Hitro začne lezti nazaj čez plot. Vendar ga pes v toliko dohiti, da mu zasadi svoje ostre zobe v boso peto. Ubežniku se kri kar curkoma pcedi iz rane.

Ves zadovoljen, da je obvaroval gospodarja nesreče in škode, se vrne pes k mački. Alj ta mu že hiti naproti in zamijavka:

»Hej kuža, najin sklep ne velja nič več. Ti si se prvi pregrešil!«

»Kako? — S čim neki,« zalaja pes.

»Sklenila sva, da ne bova zasajala svojih zob v žive živali. Toda ti si jih zasadił nocoj celo v človeka. Ker si besedo prelomil, naj bo odslej spet vse pri starem!«

Zaman je nato zvesti varuh skušal dokazati navihanki, da je to čisto zaseben slučaj, ki nima z morijo in uživanjem prav nikake zveze. Mačka je tiščala svojo:

»Ugriznil si v surovo meso, pretakal si tujo kri. Sklep je razveljavljen!«

In mačka je spet začela moriti in hrustati miške, kakor to dela še zdaj. Pes pa je vkljub temu ostal zvest svoj obljubi. Toda mački, ki se mu je tako prekanjeno izvila, ni nikoli več privoščil lepega pogleda. Še danes je jezen nanjo.

Danilo Dobravec:

Petelin in orel

Lepega poletnega dne, ko so bili ljudje odšli na polje, je petelin oblastno stopical po dvorišču, zavedajoč se, da je razen psa edini varuh bogate kmetije.

Sonce je močno pripekalo in grelo božji svet, kokoši so leno brskale po pesku ali pa čemele v senci fizioloških latovk.

Nenadoma privrši izpod sinjega neba orel in z laskajočim glasom nagovori petelina: »Kaj počenjaš, bratec petelin?«

Temu je bilo orlovo laskanje zelo všeč, kajti do zdaj ga še noben orel ni imenoval za svojega brata.

»Dolgočasim se, dragi orel,« se je ojunačil petelin.

»Razkaži mi svoje kraljestvo!« je ukazal poglavar vseh ptic.

Petelin je uslušno skočil na orlovo levo stran in ga začel voditi po mogočnem posestvu.

Gosta pa niso zanimali ne hlevi ne kašče ne ostala gospodarska poslopja; zanimal se je le za kokošji rod, ki se je v strahu pred grabežljivo ptico ptico razbežal na vse strani.

»Majhno je tvoje kraljestvo premojnemu carstvu v zračnih višavah, prostranih poljanah, v temnih in na visokih planinah,« je zapel orel. »Kaj, ko bi si ti, črvič, ogledal moje cesarstvo?! Kakor nalašč si ustvarjen za orla.«

Petelin je hotel počiti od ponosa.

»Menjajva, bratec orel!« je zakikerkal v neizmerni radosti, »vsaj za nekaj dni naj bom kralj v tvojem kraljestvu!«

»Bodi!« je dejal orel.

Zamenjala sta svoji oblačili in petelin-orel je že odvihral pod visoko nebo, napravil tri pozdravne polete nad vasjo ter odletel proti gozdu.

Orlu, ki je ostal pod petelinjo podobno na zemlji, je pa vendarle ostalo nekaj orlovskih lastnosti, predvsem sovražstvo do kokošjega rodu. Vsak dan je umoril kakšno kokoš, ker so, seveda rade prikazale v njegovo bližino.

Kmet se je čudil, kam izginjajo njegove kokoši druga za drugo; skrivaj je opazoval, kdaj bo odkje priletela ujeta, ki mesari kokošji rod. Ko ni mogel ničesar pravega zaslediti, je zalezovanje opustil, ker je imel preveč drugega posla.

Medtem je petelin-orel neomejeno vladal v zračnih višavah. Hotel se je otresti vseh petelinjih lastnosti, pridržal si je le ošabnost, ki jo je stopnjeval iz dneva v dan.

Ptice so se čudile noremu vladanju njihovega kralja. Posebno ujede so postale njegove smrtne sovražnice, ker jim ni dovoljeval, da bi se spuščale na zemljo, kjer bi morale poljske miši in kokoši.

Ako se je katera pregrešila zoper njegovo zapoved, jo je neusmiljeno kljunil po glavi, da je v hipu izkravela. Staro in mlado se je čudilo njegovim neumnim zakonom.

Starodavni gozdni red je petelin-orel obrnil na glavo. Ptice roparice je učil zobati semenje, kar jim ni hotelo iti ne v trde glave ne v krive kljune.

»Kaj hočemo,« so ščebetali gozdni krilatci, »star je naš vladar, pa mu gre na otročje. Bo treba dati sinu žezlo v kremplje.«

Petelin-orel se za njihovo zabavljanje ni brigal; kikerikal je kakor iz uma, kadar je sonce pokukalo izza vrhov bližnjih gora. Počutil se je kakor bi bil na domačem dvorišču: pel je na vse grlo od zore do mraka, luščil semenje iz smrekovih češarkov in nerodno kolobaril — s krili je zamahoval prav po petelinje — v čistem, poletnem ozračju.

Tovarišči orli bi mu navsezadnje še vse odpustili, ali njegovega norega petja njihova ušesa niso mogla prenesti. Poznali so sicer petje divjega petelina, ampak to je bila nebeška godba napram kruljenju njihovega vladarja.

Nekoč se je laži-orel prav pošteno zadril, zadril pa že tako, da je bilo orlom dvorjanom dovolj. Rekli so: »Naš batjuška je zdaj popolnoma obnorel, vrzimo ga s prestola! Naj zavlada njegov sin, mladi orel!«

Zapodili so se v norega kralja, ga okljuvali in vrgli v globino.

Priletel je baš na domače dvorišče, kjer se je njegov pobratim orel mastil s poslednjo putko.

»Sem z mojim oblačilom!« je zarjul bivši vladar zračnih višav. »Videl sem tvoje kraljestvo, fige ni vredno. Rajši imam svoj mali dvor kakor sto tvojih carstev.«

Orel se je prestrašil grozečega kikirikanja, ker si je bil svest svojih velikih grehov. Radevolje je zamenjal oblačilo, tako da sta zopet zadobila vsak svojo podobo. Nato je orel odplul pod nebo, petelin pa je šele tedaj odkril njegovo zvijačo. Jezno je zakikirikal preko dvorišča in zaman iskal izgubljene kokoši.

»Kaj se pa dereš, spak!?« je zaklical kmet izza ogla. »Zdaj, ko ni več kokoši, tudi tebe ne potrebujemo.« Skočil je za petelinom in mu zavil tosti vrat.

Prav tedaj se je izpod neba oglasila orlova pesem:

»Kdor visoko leta — nizko pade.«

Pahič Stanko — dijak:

Nočni strahovi

Mesec je vzhajal izza hribovja in na jasnem nebu se je bliščalo nebroj zvezd. Lahen veter je šumel v vrhovih ob rečici.

Peršetov mlin je stal skoraj na kolih, kajti je pol stavbe segalo nad potok. Do pet metrov dolgi trami, izsekani v stebre so držali leseno kočico. Tik ob leseni steni je vodil žleb, kjer je za dne ropotalo veliko mlinško kolo. Padec vode iz žleba v globino je strugo poglobil, da so bili pod mlinom veliki tolmuni.

Ta večer je stari mlinar Perše še bdel, čeprav je bilo že pozno. Luč, ki je svetila v sobi, je širila svoje pramene v nočno temo in se odbijala na vodni gladini. V sobi je sedel starec za mizo nad kopicco računov in se ubijal z njimi na vse pretege.

»Devetodstot. merica za Pokljukarja znaša od...« je računal in z okorno roko drsal s peresom po papirju. Skozi okno je iz globine vel prijeten hlad.

Nenadoma je starec umolknil. Zazdelo se mu je, da je slišal od vode šum. Res, malo vstran od mlina se je slišal pljusak vesel. Kar moči hitro je starec odložil pero in utrnil luč. Po prstih je pristopil k oknu in pogledal skozenj. Videti ni bilo nič, ali čisto razločno je slišal, da je na vodi nekdo veslal. Vedno bliže je prihajal skrivnostni šum.

Potihoma se je Perše splazil v kot in pograbil sekiro. Vedno jo je imel pripravljeno od tistih dob, ko je neke noči zapazil senco v oknu. Zakričal je in senca je izginila, a starec je bil slišal šum padca v vodo. Od tistega časa je bil vedno pripravljen.

S sekiro v roki se je starec približal oknu in previdno pokukal skozenj. Res, skoraj tik ob mlinu je opazil čoln, več čolnov in ljudi v njih. V strahu se je potuhnil za steno in čakal kaj bo, v nameri da vsakega kresne po glavi, ki bi prilezel do okna.

Kar je pretrgal tišino v potoku jasen deški glas:

»Vraga, zašli smo.«

Komaj je starec zaslišal te besede mu je zrasel pogum. Pomolil je sekiro skozi okno in zarohnel:

»Barabe nemarne! Njč niste zašli, kar pridite, da vam s sekiro podrobim buče!«

Radovedno je čakal učinka svojih

besedi. V potoku je ta čas vse utihnilo, a kmalu nato je starec zaslišal globok bas:

»Hanza, daj mi puško, da posvetim temu dedcu.«

Peršé je še utegnil videti, kako je nekdo podal nekaj nekemu, senca se je zravnila in pomerila z nečim proti oknu. Nato se je starec naglo skrtil.

Peter, vodja trških fantov, ki so pluli s čolni po rečici, je nameril z veslom proti oknu.

»Pokaži se strahopeteč!« je vpil z globokim basom in se delal pogumnega, »pridi, da ti prestrelim glavo!«

V resnici pa je trepetal, da bi mu kdo ne vrgel kaj v glavo.

Ali strah je bil nepotreben. Stari Peršé je z vso gibčnostjo, ki jo je premož, zlezal pod posteljo in iskal v svojem spominu molitve, ki bi mu ublažila strah. Hkratu pa je trdno sklenil, da drugi dan nočne strahove ovadi.

Fantje so obrnili čolne in zapluli nazaj. Ob izlivu so krenili v rečico in po njej navzgor proti svojemu cilju. V duhu so že preživljali jutrišnje dogodke in nikdo ni pomislil na kazen, ki je pozneje doletela enega izmed njih. Samo pljus vesel je motil nočno tišino.

Davno zatem, ko je vse utihnilo je stari Peršé prilezel izpod postelje. Skrbno je pogledal skozi okno in pomirjen legel spat.

Lidiša Grilec:

V VINOGRADU

Z dreves se vsipa listje,
z njim veter se igra,
med trtami klopotec
veselo klopota.

Že hruške rumenijo,
sliv polna so drevesa,
otrokom jih na krila
star viničar natresa.

Med brajdami se sonce
na grozdju kristali,
čez hribe pesem naša
iz polnih src hiti.

Stanko-dijak:

Prevarana ščuka

Gladina jezerca se je bleščala v sončnih žarkih, le tu in tam je kaka riba vzvalovila površino.

Med trstjem in travo na dnu je plaval ribica. Majhna zelenkasto srebrna ribica. Spretno se je ovijala med stebli, brezskrbno je švigala po bistri vodi.

Zavila je med korenine stare jelše na bregu. Krenila je ob bregu in se nenadoma niti prav zavedla ni, ko je nekaj šavsnilo po njej. Spoznala je mogočno ščuko, strahovalko jezerca in groza jo je prešinila. A vendar je še našla v sebi toliko moči, da je spregovorila:

»Mogočna ščuka, rotim te, usmili se me!«

»Ne,« je odvrnila ščuka oprezno, da bi ji ribica ne ušla iz žrela, »danes še nisem jedla prav nič, pripravi se.«

»Nu,« je navidez brezskrbno dejala ribica, »če si še tešča, ti preskrbim veliko boljši plen kot sem sama. In če ti ne bo ugajal, me lahko požreš.«

»Kje?«

»Tamkaj na oni strani. Pokažem ti pot.«

»Dobro,« je dejala ščuka, »ponesem te tja in ko požrem tebe, požrem še ono ribo.«

»Ne, to ne bo šlo,« je dejala ribica, »pot je zapletena in je sama ne najdeš, a če me požreš tamkaj, ti ona riba uide.«

»Dobro, požrla te bom zatem.«

»Ali mi res ne moreš prizanesti.«

»Ne,« je odgovorila ščuka trdosrčno, »pojdive.«

Zaplavali sta čez jezerce, ob drugem bregu je res nepremično tičala velika riba. Neslišno je ščuka odložila ribico in šavsnila po ribi. V trenutku jo je požrla in že se je hotela obrniti, da požre še ribico, ko jo je nekaj povleklo kvišku. Srdito je šavsnila po tistem, ki je prihajalo prav iz želodca, a vleklo jo je vedno močnejše, vedno više in navzlic vsemu srditemu otepanju jo je ribič Francelj vesel potegnili na suho.

Ribica je brezskrbno odplavala dalje. Kako dobro ji je služilo, da si je prej ogledala past.

»Če bi bila z malim zadovoljna, bi bilo bolje zate,« si je dejala in zavila med ločje.

Kdo je kriv?

1. Oče! Otroka, glejta, da mi spravi-
vita psa iz sobe! Nova domača učiteljji-
ca bo vsak čas tu.

2. Peter (po odhodu očeta): Kaj šel
Karo mora našo novo gospodično ven-
dar videti. Če ga posadim tukajle na
vrh knjižne omare in poleg tega še pri-
vežem, lahko ostane brez nadaljnega
v sobi.

3. Učiteljica: Dobro jutro, otročičal
Upam, da se bomo dobro razumeli in se
bosta rada učila. Za začetek vama ho-
čem nekaj zelo zanimivega pokazati.

4. Le poglejta semkaj! To je kost iz
bedra znamenitega zmaja iz predzgodovinske
dobe Pegaza Dideldumdaja. Pre-
več se vam seveda ni treba bati, —

5. — kajti žival je poginila že pred
več nego milijon leti... Joj, kaj pa je
to?

6. Oče! Kaj pravita paglavca? Da je
pes hotel imeti kost, ki jo je pokazala
gospodična? No prav, jaz si bom pa se-
daj vajine kosti privoščil in jih teme-
ljito prerahljal.

Franc Primc — dijak:

UČENCU

ob začetku šol. leta
Sola ti darove
pripelja različne;
s sabo ti prinese
dvojke in odlične.

»Cvekove« se iznebi,
preden mine leto,

za odlične skrbi,
da jih bo nešteto!

To vodilo zlato
vsakdo naj upošteva ---
pa ob spričevalu
ne bo v srcu gneval!

(Po S. Jenkovi pesmi (Obrazi XIX)
»Vodilo«)

Jožef Mihelič — dijak:

Naša muca

Kadar naša muca
mlečno kašo je,
takrat k njej približati
nikdo se ne sme.
Če se je dotakneš
strašno zarenči,
če takoj ne odmakneš
že ti teče kri.
Včeraj jo pri jedi
Francek je prijel,
pa takoj krvavo roko
revček je imel.
A drugače muca
pa prijazna je,
le takrat ko je,
pa mir imeti če.

Golar Manko:

Čebelice na gostiji

V mlado jutro zaduhtela ajda
in zvalila je čebele v svate,
že pogrnjena je bela miza
z rožnim prtom za čebele zlate.
V trumah prihrumeli pridni svatje
brez neveste so na rožno njivo,
ej, to bila je prepolna skleda
sonca, zarje, sladkega ,oj, meda.
V mlado jutro so napivali si svatje
in se opotekali med sladkim cvetjem,
s polne čaše je zajemala čebela,
z roso si hladila lička je zardela.
Ko trebuščki bili so prepolni, jojme,
novih svatov šli iskat so posavčini,
že zgrnila se je v ajdo nova truma
brez neveste, ženina in kuma.

Listnica uredništva

A. P. v Trstu: Zahvaljujemo se Vam za pozornost. Stric Matic je Vaš rokopis skrbno prebral in Vam pošlje te dni oceno v pismu. Pozdravljeni!

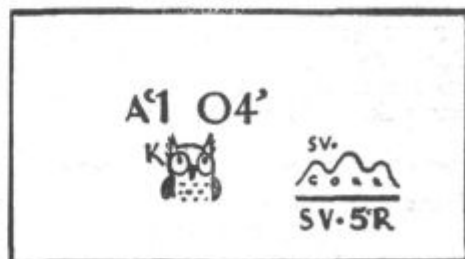
Fanika Kos, Št. Janž pri Dravogradu: Ljuba Fanika! Te dni sem listal po starih letnikih slovenske revije za radio »Naš Val« in glej si ga! — v nji se mnašel roman »Sequita«. Roman v tej reviji je napisan po filmu istega imena in je tudi bogato ilustriran s slikami iz tega filma. Priskrbi si torej letnik 1935 »Našega vala«. Začetek romana je v številki 46. Zdaj si gotovo vesela, da boš lahko brala roman v slovensščini. Lepo Te pozdravlja stric Matic.

G. L. dijak: »Noč — blagodneče v dolini pozvanja zvonček srebrni pesmico ,Ave'« — tako se začenja Tvoja pesem. Toda v nobeni cerkvi ne zvonijo ,Ave' ponoči, temveč zmerom le v mraku. Tvoja pesem pripoveduje dalje o zvezdah, ki žarijo in o zlatem mesecu v modrini, v naslednji vrstici pa že govoriš o »noči tej temni«. V zadnji kitici praviš celo, da si »strmel za vetrom« ... Jaz še nisem videl vetra; morebiti so Tvoje mlade oči bistrejše. — Skratka torej — tvoja pesem ni zrela za tisk. Malo več moraš misliti, tudi kadar zлагаš pesmi; pote mse bodo zaprta vrata še raje odpirala. Oblikovnih možnosti imaš po moji sodbi precej. Pošlji mi o priliki tudi kakšno stvarco v prozi! Lepo Te pozdravlja stric Matic.

Zlogovnica

Sestavi iz naslednjih 16 zlogov: BIJ, BRO, E, ER, GRAT, KLE, MIT, NA, NIS, NJE, RE, ŠČE, TE, TER, US, VAL — osem besed pomena: 1. sport, 2. rastlina, 3. reka v Španiji, 4. pojav, kadar je mnogo zanimancev, 5. ustrojena koža, 6. združeno živeča, državno organizirana vrsta bojevitih žuželk, 7. prvina, redka zemlja, 8. orodje — da bodo dale začetne črke od zgoraj navzdol časovno enoto, ki se v njih zasnuje tudi največkratnejša dejanja človeškega duha, po katerih človeštvo označuje razdobja, ki ga bodo dale končne črte od zgoraj navzdol.

Rebus

Rešitev križanke

Vodoravno: 3 luk, 5 Bog, 6 kokos, 8 Maribor, 9 napev, 10 rek, 11 rep
Navpično: 1 sukanec, 2 Kosovel, 4 korak, 5 bober, 7 kip.
imek. Š. -TT?? enia rdgov fs m